

Pathfinder ‘Madju’ peloton



Op de website Dutch Defence Press (<http://www.dutchdefencepress.com>) heeft Leo van Westerhoven in drie delen een boeiend achtergrondartikel geschreven over de nieuwe ontwikkelingen in het Pathfinderpeloton van 11 Luchtmobiele Brigade.

De artikelen verschenen op de website op 12 februari (deel 1: <http://www.dutchdefencepress.com/?p=2080>), 18 februari (deel 2: <http://www.dutchdefencepress.com/?p=2082>) en 24 februari 2010 (deel 3: <http://www.dutchdefencepress.com/?p=2084>).

Vanwege het copyright van de foto's zijn slechts enkele afbeeldingen in dit PDF overgezet.



Pathfinder ‘Madju’ peloton (deel1)

“Nederlandse Pathfinders doen ‘Topi Merahs’ herleven”

11 Luchtmobiele Brigade (Air Assault) ‘7 december’ heeft er een nieuwe operationele eenheid bij, het Pathfinder ‘Madju’ peloton. Hoewel men er misschien wel eens van heeft gehoord is voor velen binnen de krijgsmacht niet duidelijk wat een *Pathfinder* nu precies allemaal doet. En belangrijker – zodra het gewenste takenpakket door de Legerraad wordt goedgekeurd – wat ze in de toekomst wellicht nog meer te bieden hebben. Met dit drieluik hoop ik een tipje van die sluier op te lichten en enig inzicht te geven in het ontstaan en het reilen en zeilen van deze specialisten.

Het Nederlandse *Pathfinder* peloton (PF-pel) – dat administratief onder de Staf Staf-compagnie ‘*Garderegiment Grenadiers en Jagers*’ valt van 11 Luchtmobiele brigade (LMB) – beschouwt de Oranjekazerne te Schaarsbergen als haar thuishonk. *Pathfinders* (PF) zijn specifiek opgeleide militairen die de vaste hoofdmoot vormen van de *Brigade Recce Detachment* (BRD) van de LMB, zeg maar de verkenningcapaciteit op brigadeniveau. Deze capaciteit kan al naar gelang de opdracht aangevuld worden met bijvoorbeeld verkenners van de infanteriebataljons, een *Forward Air Controller* (FAC) of overige *enablers* met andere ter zake doende functionaliteiten. Ondanks dat het PF-pel zelf slechts 22 man sterk is, zal in de toekomst praktisch iedere eenheid van de krijgsmacht welke binnen het zogenoemde ‘*Drie Dimensionale*’ (3D) domein wordt ingezet – en zelf daarvoor niet de juist opgeleide mensen in huis heeft – er hoogstwaarschijnlijk (in)direct mee te maken krijgen.

Ontstaan

Het PF-pel herbergt een diversiteit aan specialisten die in diepe operaties (*Air Assault* en *Airborne*) en vooruitgeschoven verkenningen in het 3D domein van alle markten thuis zijn. Het PF-pel heeft ondermeer als taak geschikte inzet- of landingsplaats(en) voor de hoofdmacht uit te zoeken, te verkennen, te markeren met onder andere *marker panels* of lichten en te bemannen om ze tijdens de landing(en) te beveiligen. Zo kan personeel en/of materiaal van de hoofdmacht met zo min mogelijk risico en op de beste manier op het ‘*grid*’ worden gedropt, uitstijgen of landen.

De landingsplaats(en) kunnen naast *Helicopter Landingsites* (HLS) ook *Dropzones* (DZ) voor parachutisten en/of materiaal of *Airlandingzones* (ALZ) voor vliegtuigen zijn. De PF is als het ware een essentiële schakel tussen lucht en land. Deze ‘*Advance Force Operations*’ vinden in de regel geruime tijd voorafgaande aan de inzet van de hoofdmacht plaats. Daarentegen kan het ook ‘*ad hoc*’, afhankelijk van de dreiging, net voor de landing(en) plaatsvinden. Om deze risicovolle operaties onder vaak primitieve omstandigheden tot een goed einde te kunnen brengen, is de PF in een groot aantal disciplines opgeleid. Ook kunnen ze gebruik maken van een heel scala aan wapens, communicatie-, inzet- en vervoersmiddelen. Daarbij is onzichtbaarheid overigens hun sterkste wapen. Misschien zijn bijvoorbeeld de Canadezen en Britten om deze reden wel geneigd hun PF eenheden onder de zelfde noemer te scharen als de ‘*quiet professionals*’. Een titel die overigens internationaal gezien vergeven is aan Special Forces (SF) eenheden. Vanwege die reden laat men binnen het Nederlandse PF-pel geen gelegenheid onbenut om te benadrukken dat men absoluut geen intenties heeft om als SF gezien te willen worden. Dit zijn ze niet. SF en PF zijn namelijk twee totaal verschillende specialismen die elkander overigens wel goed zouden kunnen aanvullen.

Maar voordat ik daar dieper op inga, eerst een sprong terug in de tijd. De PF vindt namelijk zijn wortels in de Tweede Wereldoorlog. Mede omdat de luchtlandingen tijdens de invasie van Sicilië in april 1943 rampzalig waren verlopen. Door slechte navigatie en sterke wind raakte toentertijd veel para’s vele tientallen kilometers uit koers, kwamen terecht in zee, verdronken of raakten verstrikt in hun lijnen.

Maar bovenal liet de tactische organisatie heel wat te wensen over. De dropping verliep namelijk blind, en niet alleen maar omdat het in het holst van de nacht gebeurde. De para’s sprongen zeg maar ‘op goed geluk’, in de veronderstelling dat ze op de juiste locatie werden gedropt. Zonder ook maar enige zekerheid te hebben.

James M. Gavin, toen nog kolonel en commandant van 505th ‘*H-Minus*’ Parachute Infantry Regiment (PIR) van de 82nd ‘*All American*’ Airborne Division (AD), springt ook die dag. Na deze desastreuus verlopen luchtlandingoperatie maakt vooral hij zich hard dat er voortaan ‘*specifiek*’ hiervoor opgeleide eenheden preventief worden gedropt om de dropzones (DZ) voor te bereiden, te markeren en van radiobakens te voorzien. De PF, met zijn pakkende kernspreuken ‘*Lead the Way*’ en ‘*First in – Last out*’, is hierbij geboren.

In juni 1944, tijdens *Operatie Overlord* (D-Day) in Normandië en in september van dat jaar tijdens *Operatie Market Garden* in Nederland, worden PF met succes ingezet. Tijdens deze operaties voert Gavin (de jongste generaal in het Amerikaanse leger die een divisie leidt) het bevel over de ‘*All Americans*’. Het weerhoudt hem er echter niet van om telkens in één van de eerste ‘*waves*’ mee te springen. Dit bezorgde hem ‘*The Jumping General*’ als bijnaam.

Topi Merahs

Ook Nederland heeft het fenomeen para’s eerder gekend. In toenmalig Nederlands Oost-Indië ontstond begin 1946, binnen de *Koninklijk Nederlands Indisch Leger* (KNIL), de *School Opleiding Parachutisten* en het *Depot Speciale Troepen*. De twee paracompanieën die hier uit voort kwamen vormde de ‘*Paragevechtsgroep*’, dat meerdere luchtlandingacties uitvoerde op de archipel. Ook zij hadden specifiek opgeleide para’s die ze de weg aanwezen en nu als voorloper van de huidige PF gezien kunnen worden. Vanwege hun rode baret werden ze door de lokale bevolking ‘*Topi Merahs*’ genoemd. Tijdens de zogenoemde ‘*Tweede Politie Actie*’ beten ze zelfs de spits af met een spectaculaire luchtlandingraid op de republikeinse hoofdstad Djokjakarta. Hierbij werd uiteindelijk Soekarno en zijn regering gevangen genomen. De dropping op Sumatra en de verovering van de olievelden bij Djamb en de gedurfde luchtlandingoperatie op de olieterreinen bij Rengat en Ajer Molek op Sumatra staan ook op hun palmares. De laatste actiesprong voerde zij uit op 10 maart 1949, boven Gading. De paracompanieën werden halverwege dat jaar verenigd in het *Regiment Speciale Troepen* (RST). Maar na de soevereiniteitsoverdracht op 27 december 1949 werd het RST in Indonesië grotendeels gedemobiliseerd. Het deel dat naar Nederland kwam werd ondergebracht bij de ‘*Stormschool*’, het huidige Korps Commandotroepen (KCT). Dit betekende het eind van de ‘*Topi Merahs*’.

Verkenningscapaciteit

Nu is ze toch weer nieuw leven ingeblazen. De huidige commandant PF-pel en BRD, kapitein Igor, heeft aan de wieg gestaan van deze nieuwe generatie ‘*Topi Merahs*’.

“Verkenningscapaciteit op brigadeniveau is onmisbaar om een complete *Situational Awareness* van het inzetgebied te krijgen,” vertelt Igor. “De door de BRD verzamelde inlichtingen zijn immers cruciaal om het ‘*Tactische Besluitvormings Model*’ binnen de *Joint Command Post* (JCP) van de brigade positief te beïnvloeden.

Maar eerst moet ook ik, om het ontstaan ervan te verduidelijken, een stuk terug gaan in de tijd. Want sinds haar oprichting in 1993 tot medio 2006 was de LMB – door de *Organisatietafel en Autorisatiestaat* (OTAS) opgelegd personeelsplafond – de enige brigade binnen de krijgsmacht zonder eigen verkenningscapaciteit. Dit werd provisorisch opgelost door telkens een verkenningspeloton van één van de drie infanteriebataljons op te eisen. Dat deze mannen niet waren opgeleid voor het optreden op brigadeniveau werd voor lief genomen. Dat ook de bataljonscommandanten hier niet gecharmeerd van waren is op zijn minst een *understatement*. Zij werden immers beroofd van hun eigen verkenners. Niettemin

gingen deze mannen met een ‘*can-do*’ mentaliteit volgens de aloude verkennerskreet ‘ZACV’ (*zelfstandig, actief, creatief en verantwoordelijkheidsbewust*) voorwaarts. Daarnaast werd gebruik gemaakt van instructeurs van de *Helikopter Instructiegroep* (HIG) – de huidige *Instructiegroep Rotary Wing* – van de *School Grond Lucht Samenwerking* (SGLS). Doch zij waren in de eerste plaats bedoeld om het personeel van de LMB op te leiden in alle aspecten betreffende het optreden met heli’s. Ze vallen hierdoor dan ook grotendeels onder de ‘*boom*’ van het *Opleidings en Trainings Commando* (OTCo) en niet onder de LMB. Toch vervulde zij bij operationele inzet of oefeningen een dubbelfunctie ten behoeve van het uitzetten en inrichten van de HLS voor de heli’s. Samen met de ingepikte verkenners vormde ze tot 2003 de *Mobile Air Operation Teams* (MAOT) van de LMB. Verre van ideaal, maar de brigadecommandant moest iets.”

Er bestaat binnen 11 *Air Manoeuvre Brigade* (AMB) overigens nog een MAOT. Dit team bestaat uit luchtmacht personeel en maakt deel uit van het *Defensie Helikopter Commando* (DHC). Het onderscheid tussen de twee was in eerste instantie dat de MAOT van de LMB (diep) in vijandelijk gebied (Area of operations (AO)) hun ding doen. Zeg maar aan de ontvangende kant. De MAOT van het DHC draagt naast het prepareren en aanbieden van de interne- en externe ladingen (in *UnderSlung Loads* (USL)) onder de transportheli’s ook de verantwoordelijkheid voor het verkennen en inrichten van een mogelijke *Staging Area* dan wel *Forward Operating Base* (FOB) en een *Forward (Arming and) Refuelling Point* (F(A)RP). Deze liggen, met uitzondering van een FARP, over het algemeen niet in vijandelijk gebied. De MAOT regelt dus alles aan zeg maar de verzendende kant. Zij zorgen ervoor dat zowel de gevechtskracht als de ladingen in één keer naar het inzetgebied toe kan. Dit is in de nieuwe structuur onveranderd gebleven.

Pionieren

In de aanloop naar de *Operationele Gereedheidstatus* (OGS), van de AMB, in 2003 laaide de discussie over het gebrek aan organieke verkningscapaciteit binnen de brigade opnieuw op. De AMB moest zichzelf tijdens de OGS oefening ‘*Gainful Sword*’ in Polen bewijzen en laten zien dat ze volledig operationeel was. Toentertijd werd besloten om de instructeurs van de HIG op te laten treden als PF en een samenwerkingsverband aan te laten gaan met verkningspelotons binnen de net benoemde BRD. Deze eenheid moest dan optreden als brigadeverkningsseenheid en tevens in staat zijn om de benodigde HLS te verkennen en uit te zetten in vijandelijk gebied. Ondanks dat dit concept weliswaar functioneerde, was het nog steeds niet naar de volle tevredenheid van generaal Peter van Uhm, toentertijd brigadecommandant. Voor de HIG instructeurs was PF immers nog steeds een neventaak.

Het was uiteindelijk wel de aanzet om te komen tot een al zo lang gekoesterde organieke brigadeverkningsseenheid. Nadat bij reorganisaties elders binnen de brigade de hiervoor benodigde functieplaatsen vrijkwamen is medio 2006 het (full-time) PF-pel eindelijk een feit. In januari 2007 neemt kapitein Igor, koud terug van zijn uitzending in Uruzgan, de leiding hiervan op zich. Aan hem de taak te ‘*pionieren*’ en daarbij een inhaalslag door te voeren. Immers het PF-pel bestaat, op enkele mensen na, dan enkel op papier. Een Pitbull waardig bijt Igor zich vast in de uitdaging om er een operationeel functionerende eenheid met bestaansrecht van te maken. Hiervoor kreeg hij van de brigadecommandant alle ruimte. Allereerst werd een scheiding aangebracht tussen opleidingen (instructeurs van de *Instructiegroep Rotary Wing*) en het operationele deel (PF binnen de BRD). Door het opheffen van dubbelfuncties wordt een effectieve en efficiënte inzet van het PF-pel als schaars brigademiddel gewaarborgd.

“In die beginfase lagen mijn prioriteiten vooral in het inventariseren en het opstellen van een pakket van eisen betreffende de samenstelling en competenties van het personeel,” zegt Igor. “Ook het formuleren van een integrale visie en operationeel beleid voor de PF en hun operaties binnen 11 LMB en zelfs de krijgsmacht nam ik daarbij voor mijn rekening. Ik heb hiervoor kritisch gekeken naar de huidige en vooral gewenste capaciteiten. Dat gebeurde weliswaar al, maar mijn inziens nog niet gericht genoeg. Want wat bleek, binnen de krijgsmacht was er nog geen tactische eenheid die (diep) in vijandelijk gebied – naast onze al gebruikelijke heli operaties (rotary-wing) – vanaf de grond óók vliegtuigen (fixed-wing) op een verharde *airstrip* of zelfs *dirt-strip* kan praten. Denk bijvoorbeeld alleen al aan *Tactical Airlanding Operations* (TALO) tijdens ernstinzet of *Engines Running-off Operations* (ERO) tijdens oefeningen. Maar ook (her)bevoorrading door middel van droppings regelt of een DZ uitzetten voor grote groepen parachutisten ligt nu eventueel in de mogelijkheden van de taken. We zijn in elk geval ervoor opgeleid. Uiteraard is hiervoor van te voren ook bij onze internationale partners in hun PF keuken gekeken. Hierdoor hebben we naar ons inziens ‘*the best of both worlds*’ willen verenigen. Maar inderdaad, het voornoemde is specialistisch optreden dat vraagt om gedegen kennis van de daarmee verband houdende doctrines en procedures. Iets wat er tot dan niet of nauwelijks voorhanden was binnen de LMB / Krijgsmacht. Dus was het logisch vervolg hierop is dat ik met het PF-pel in deze leegte wil springen. Daarbij tracht ik tegelijkertijd voort te borduren op alle goede initiatieven die er tot nu toe overal bij de krijgsmacht zijn. De achterliggende gedachte hierbij is dat bij operaties in het 3D domein een krijgsmachtbrede PF inzet in dit ‘*paarse*’ tijdperk voor iedereen winstpunten oplevert. Jarenlang zijn de krijgsmachtdelen afzonderlijke bedrijven geweest met ieder hun eigen identiteit en hun eigen manier van optreden. En daar willen wij vanaf. Samenwerken is immers noodzakelijk, zeker met het oog op eventuele toekomstige missies. Door een goede samenwerking kunnen wij als geheel meer betekenen. Het is een toevoeging op de inzet. Ik juich het joint optreden dan ook toe, omdat dit in de uitzendingen al praktijk is. Zonder *teamwork* kun je op het gevechtveld eenvoudig weg niet overleven.

Er is voor wat het PF-pel betreft de afgelopen tijd een duidelijke lange termijn visie ontwikkeld, waarin het ambitieniveau, toekomstige taken, benodigde structuur en middelen duidelijk zijn omschreven. Dit alles heeft geleid tot onder meer een serie aanbevelingen, deelstudies en procedures die op elkaar zijn – of worden – afgestemd. Ik moet er tegelijkertijd wel nadrukkelijk bij vermelden dat al de net opgesomde nieuwe taken momenteel nog ter goedkeuring bij de daarvoor verantwoordelijke instanties in Den Haag liggen. Ondanks dat wij als PF-pel nu wel zover zijn en we een hoop kunnen en kennen – de uiteindelijke ‘*green-on-go*’ om dit takenpakket ook daadwerkelijk uit te mogen voeren moet nog steeds loskomen.

Ook is ondertussen de verwerving van een aantal onvermijdelijke PF specifieke materiële aspecten aangekaart. Deze zijn intussen gerealiseerd of hebben hiervoor een hoge prioriteit gekregen. Denk hierbij vooral op het gebied van communicatie & informatiesystemen en tactische mobiliteit voor het uitvoeren van PF missies. De FM-9000 VHF-radio, veruit het belangrijkste verbindingsmiddel op brigadeniveau, wordt door ons gebruikt als *combatnet radio*. Voor de beveiliging van de communicatie met deze radio wordt standaard gewerkt in de ‘*frequentie hopping*’ mode met ‘*crypto*’ die regelmatig wordt gewisseld. Naast de ook aanwezige HF7000 is de AN/PRC-117F radio voor de noodzakelijke tactische communicatie een belangrijke verwerving. Het gebruik van deze crypto beveiligde verbinding via satelliet biedt ons enorme mogelijkheden om informatie zoals beeldmateriaal en data digitaal (*near real time*) uit te wisselen en de afstemming te waarborgen met alle *air-assets* die in het luchtruim te vinden zijn en de achterwaartse. Ook een breed scala aan persoonlijke-, beschermende- en wapenuitrusting van de PF is, en wordt continue, uitgebreid en verbeterd.”

Hiermee wil ik het eerste deel afsluiten. In de volgende twee delen ga ik dieper in op de samenstelling, de (gewenste) inzetopties, het (gewenste) takenpakket en opleidingen die ze moeten volgen. Ook de noodzaak van hun trainingen in alle windstreken komen dan aan bod. Is uw interesse gewekt?



Pathfinder 'Madju' peloton (deel 2)

“Pathfinder, een wegwijzer met diepgang”

In het eerste deel van dit drieluik kon u al het nodige lezen over het ontstaan van het Pathfinder 'Madju' peloton van 11 Luchtmobiele Brigade (Air Assault) '7 december'. In dit tweede deel ga ik dieper in op de samenstelling van het peloton, inzetopties en het takenpakket van deze specialisten.

Maar eerst wil ik weer benadrukken dat een deel van de opgesomde taken en inzetopties onderdeel zijn van diverse deelstudies die nog steeds ter goedkeuring bij de daarvoor verantwoordelijke instanties van Defensie in Den Haag liggen. Ondanks dat ze als PF-pel er nu al klaar voor zijn en ze een hoop kunnen en kennen – de uiteindelijke 'green on go' om dit ook daadwerkelijk uit te mogen voeren nog steeds moet loskomen.

Het PF-pel bestaat uit drie gelijkwaardige inzetgerede ploegen met daarboven een commandogroep (CoGp). Het huidige personeel is afkomstig uit de eigen brigade, het Korps Commandotroepen (KCT), de Brigade Speciale Beveiligingsopdrachten (BSB) van de Koninklijke Marechaussee, de Dienst Koninklijke en Diplomatieke Beveiliging (DKDB) en de *Instructiegroep Rotary Wing*. Naast dat zij een schat aan kennis en ervaring bezitten hebben allen tot nu toe een luchtmobiele achtergrond. Dit laat zien dat het mogelijk is om, mits je voldoet aan het gestelde eisenpakket, krijgsmachtbreed te solliciteren voor de functie van PF. De CoGp bestaat uit een pelotonscommandant (PC, in de rang van kapitein), een opvolgend pelotonscommandant (OPC, in de rang van sergeant-majoor), een medic SF (sergeant) en een sergeant-majoor operatieën (SMO). De laatstgenoemde heeft als *Mission Manager* continue inzicht in het planningsproces. Gedurende operaties zit de SMO in de Joint Command Post (JCP) om ondermeer, gevraagd en ongevraagd, het hogere niveau te informeren en te adviseren over uiteenlopende aspecten aangaande inzet van het PF-pel.

De ploegen bestaan ieder uit een ploegcommandant (sergeant-majoor), zijn plaatsvervanger (sergeant 1), een tot *Schutter-Lange-Afstand* (SLA) opgeleid koppel (spotter in de rang van sergeant en schutter in de rang van korporaal) en twee tot medic SF opgeleide PF (korporaal).

“Gezien het niveau waarop en de omstandigheden waaronder een PF moet optreden wordt aan het personeel extreem zware eisen gesteld,” vertelt Igor. “Het grote gewicht van wapensystemen, munitie, batterijen, en communicatiemiddelen naast de persoonlijke uitrusting houdt in dat de fysieke fitheid van de PF zeer hoog moet zijn. Maar ook dat men

zelfstandig moet kunnen optreden, dat hij mee denkt en een grote mate van verantwoordelijkheidsbesef bezit. In het kort komt het hierbij op de grijze spier tussen de oren aan. Vanwege de zelfstandige manier van werken, vaak los van andere eenheden, moet men daarnaast beschikken over cognitieve vaardigheden van een relatief hoog niveau. Men moet expert zijn op het gebied van materieelherkenning, navigatie en verbindingen. Maar in verband met escalatiedominantie moet hij ook infanterievaardigheden zoals wapen-drills, contact-drills et cetera tot in de puntjes beheersen. De kans is reëel aanwezig dat wij in situaties verzeild raken waarin men niet kan terugvallen op anderen, maar autonoom in korte tijd beslissingen met mogelijk grote gevolgen moeten nemen. Iedere PF moet dan ook over deze vaardigheden en eigenschappen beschikken. ‘*Last but not least*’, hij moet kunnen overleven op het gevechtsveld ongeacht de plaats waar hij dat doet. Of dat nu op de Noordkaap is, in Afghanistan of ergens in donker Afrika. Dit betekent dat men genoeg moet nemen met weinig comfort. Zeker in de beginfase van een operatie en met uiteenlopende partners. Dat betekent ook kunnen aanpassen en improviseren en weinig tot geen voorzieningen accepteren. Kortom, ik vraag nogal wat van ze. Mede daarom is besloten om personeel bij het PF-pel voor minimaal vier jaar te plaatsen.”

Inzetopties

Ongeacht de context van de uiteindelijke opdracht(en), een PF zal altijd van A naar B moeten verplaatsen om daar zijn ding te doen en de eerste relevante informatie er uit halen en verzenden naar het hogere niveau. PF-ploegen kunnen op vele manieren vijandelijk gebied binnendringen. Omdat PF in nagenoeg alle terrein- en weersomstandigheden moet kunnen optreden maken ze daarbij gebruik van operationele technieken en inzetmethodes, die bij andere eenheden niet standaard aanwezig zijn. Bijvoorbeeld per parachute of afdalend vanuit een helikopter en dan simpelweg te voet of per voertuig zodra ze zijn ingezet.

“Een PF wordt al sinds hun ontstaan als parachutist opgeleid,” vertelt sergeant-majoor (SMI) Frank. Hij is naast ploegcommandant van 9.2, PF van het eerste uur. “Het is een uitgelezen mogelijkheid om ploegen snel en over grote afstanden in te zetten. Binnen het PF-pel is iedereen dan ook minimaal in het bezit van het *para-brevet A*. Voor de inzetsprong maken wij nu nog gebruik van een zogenoemd ‘*bolletje*’ (niet bestuurbare) parachute die via de *AO* (automatisch opening / *static line*) techniek wordt geopend. Het is niettemin wenselijk dat wij deze manier van para inzet in de toekomst vervangen door een andere vorm van para inzet. Bijvoorbeeld een manier die ons in staat stelt om zowel individueel als in ploegverband – met een maximale inzethoogte van ongeveer vier kilometer en met verschillende soorten aflatbare uitrusting (rugzak/wapens) – dag en nacht te landen op een onbekend en niet gemarkeerd landingsterrein. Dit is nu dan ook onderdeel van een deelstudie op dit gebied.”

Op zich is deze ambitie niet zo verwonderlijk. Momenteel is internationaal gezien de *Vrije Val* techniek (of indien gewenst middels de *static line* configuratie van het *Multi Mission System*, met bestuurbare matrasvormige / *square* parachutes) dé manier van inzet van PF ploegen. De PF ploegen van zowel de Canadeze, de Belgische als de Britse krijgsmacht gaan daarbij bijvoorbeeld zelfs tot en met een maximale inzethoogte van wel tien kilometer. De inzet kan door hen dan ook als *HAHO* (*High Altitude High Opening*) of als *HALO* (*High Altitude Low Opening*) worden uitgevoerd. Bij *HAHO* wordt direct na het verlaten van het vliegtuig de parachute geopend waarna vanaf grote hoogte een afstand van wel 100 km kan worden overbrugd. De inzetsprong kan dus op grote afstand van het geplande landingspunt worden uitgevoerd. Bij *HALO* vindt net het omgekeerde plaats, om zo snel mogelijk te

kunnen landen. Ook zijn er bij hen meerdere PF opgeleid om tandemsprongen te maken zodat ook niet VV opgeleid personeel, indien nodig, kan worden ingezet.

“Wij kunnen dit dus niet en of wij dat willen is ook maar de vraag,” verduidelijkt Frank. “Wij vinden een maximum inzet hoogte van vier kilometer meer dan voldoende. Daarboven is overigens ook nog eens een zuurstofuitrusting benodigd. Dit is een bijkomende specialiteit die ons inziens over gelaten moet worden aan de specialisten van het KCT en eventueel de *Maritime Special Operation Forces* (Marsof) van het Korps Mariniers (Marns).

Bij het gebruik van de helikopter als inzetmiddel zullen wij normaal gesproken in- en uitstijgen terwijl de heli is geland of laag boven de grond stil hangt. Niettemin onder tactische omstandigheden kan het noodzakelijk zijn om op andere wijze in- of uit te stijgen. Deze alternatieve methoden zijn *Abseilen*, *Fast-ropen* en *Special Patrol Insertion/Extraction (SPIE)-rigger*. Voor al deze alternatieve methodes zijn wij allen tot instructeur opgeleid. Het *Abseil* principe houdt in dat wij dan in paren afdalen vanuit een op maximaal 50 meter hoogte stil hangende helikopter. Hierbij maken wij gebruik van de ‘*Horned Lowering Link*’ (ook wel ‘*gehoorde abseil-acht*’ genoemd) of het ‘*Personal Escape System*’ (PES) om te remmen. Het laatst genoemde is een afdaalapparaat waarmee men geheel zelfstandig kan afdalen en zodanig is geconstrueerd dat de *abseiler*, zodra hij het handvat loslaat, onmiddellijk wordt afgeremd en stil blijft hangen. Bij het *Fastrope* principe dalen we in paren vanaf maximaal 30 meter hoogte af met behulp van een polsdik touw, waarbij slechts de handen en voeten als rem kunnen worden gebruikt. Bij de *Spie-rig* inzet- dan wel extractiemogelijkheid worden we aan een lijn onder de helikopter getransporteerd. Het is ook mogelijk deze techniek te gebruiken bij calamiteiten in vreedetijd (bijvoorbeeld bij overstromingen) om burgers te redden.

Daarnaast voor vervoer op de grond beschikt iedere ploeg over twee eigen Mercedes-Benz (MB) terreinvoertuigen met daarop een mix aan boordwapens. De ploegen zijn hierdoor kleine zelfstandige teams die zelfstandig of in sectieverband kunnen worden ingezet. Momenteel is ook de verwerving gestart voor een 6x6 en 4x4 RTV (*Rugged Terrain Vehicle*) voertuig. Zo’n *Quad* type voertuig is een welkome aanvulling om ons materieel te vervoeren en de enorme afstanden op de landingsplaats(en) snel te overbruggen. Vooral als wij onze MB’s tijdens de initiële inzet, om wat voor reden dan ook, niet mee kunnen nemen of achteraf niet krijgen nageleverd met de komst van de hoofdmacht. De oppervlakte van een HLS, DZ of ALZ kan namelijk reusachtige afmetingen aannemen.”

Taken

Zodra het PF-pel eenmaal in vijandelijk gebied voet aan de grond heeft ligt er in de toekomst mogelijk een scala aan taken op ze te wachten. “Over het algemeen zal dan iedere ploeg de aan haar opgedragen specifieke verkenningen (*Pathfinding Missions*) uitvoeren, elk met eigen taken en verantwoordelijkheden,” vertelt SMI René, ploegcommandant van 9.3. “Alvorens wij geschikte, al dan niet *pre-planned* (van te voren bepaalde), landingsplaatsen inrichtten en markeren wordt mogelijk eerst een onverkend gebied middels een ‘*Area Search*’ eerst in kaart gebracht. Eventueel worden ook alternatieve landingplaatsen verkend. Eigenlijk richtten wij dus een tijdelijk vliegveld in. Vervolgens houden wij de landingplaatsen en het gebied van de komende actie onder waarneming, de zogenoemde ‘*eyes on target*’. Daarbij voorzien wij rond de klok het hogere niveau steeds van (near) *real-time* informatie over de landingsplaatsen. Zowel sterkte én locatie van de vijand als uit te schakelen luchtafweergeschut strijden hierbij om eerste prioriteit, opdat de in te zetten hoofdmacht niet in gevaar wordt gebracht. Zodra de

kisten aankomen, klimmen wij in de verbindingen en gidsen we ze naar hun plek op de landingsplaats.

Tijdens de landingen gaan de troepen zelf naar de hen toegewezen verzamelpunten. Wij kunnen ze overigens wel naar hun uiteindelijke doel dirigeren. Gedurende deze fase kan de landingsplaats een grote chaos zijn. Er zijn zoveel factoren waar men rekening mee moet houden. Er zijn bijvoorbeeld meerdere heli's, elk met een eigen landingslocatie en aparte zones om ladingen af te zetten. Als er daarbij iets mis gaat, schopt dat de hele planning in de war. Die chaos moet je dan zo zien te sturen dat je weer snel orde schept en vooral snel en veilig met de 3D middelen in combinatie met alles wat er op de grond gebeurd kan worden gewerkt. Hiermee is overigens voor ons de kous nog lang niet af. Afhankelijk van de vervolgoopdracht(en) kunnen wij vervolgens voor verkenningsstaken worden ingezet. Uiteindelijk zullen wij ook de landingsplaatsen verkennen en inrichten ten behoeve van de extractie van de hoofdmacht. Zo zie je dat het PF-pel als eerste wordt ingezet en er uiteindelijk pas als laatste weer uit is." Dit verklaart gelijk één van de twee PF kernspreuken: 'First in – Last out'."

Ondanks het feit dat het PF-pel in de LMB geïntegreerd is zouden ze daarnaast in de toekomst dus ook krijgsmachtbreed ondersteunend inzetbaar kunnen zijn. Dit hangt overigens wel grotendeels af van de nog toe te kennen goedkeuring van het ingediende deelstudie operationele concept PF. Indien ze hierop een 'Green-On-Go' krijgen kunnen PF een belangrijke rol gaan vervullen in verschillende crisisscenario's. Dit zal dan waarschijnlijk meestal plaatsvinden in een zogenaamde *Joint* en *Combined* setting samen met hun collega's van land, zee en luchtmacht en buitenlandse partners. Een *Non Combatant Evacuation Operation* (NEO) in het buitenland is hier een mooi voorbeeld van.

Een NEO of soortgelijke operaties hebben ten doel burgers of ongewapende militairen vanuit een crisis- of conflictgebied te evacueren naar een veilige(r) omgeving. Dergelijke situaties zijn beslist niet ondenkbaar. Sterker, ze kwam al eens voor. In 2004 is door een eenheid van het KCT in Ivoorkust een NEO uitgevoerd. Hierbij werden uiteindelijk 85 Nederlandse staatsburgers geëvacueerd. *Special Forces* (SF) operators van het KCT en/of Marsof zijn natuurlijk uitstekend toegerust om dit soort complexe operaties uit te voeren. Het PF-pel zou echter bij zowel de voorbereiding als de uitvoering ervan ook een belangrijke rol kunnen spelen. Ze zouden een bijdrage kunnen leveren door verkenningen uit te voeren van bijvoorbeeld locaties voor een FOB een HLS of ALZ. Maar ook eventuele evacuatieopvangpunten en verzamelcentra kunnen door ze bevestigd en eventueel veiliggesteld worden. Daarnaast kunnen ze natuurlijk ingezet worden voor zogenaamde 'Theatre Entry' operaties waarbij eenheden, van de LMB dan wel Marns, ontplooid worden om een tijdelijk en plaatselijk tactisch overwicht te bewerkstelligen. Zo zijn ze samen in staat om met een zeer korte reactietijd een NEO uit te voeren in een *Hostile Environment* met een hoge geweldsdreiging. Daarnaast kunnen ze als PF-pel uiteraard ook ons steentje bijdragen aan minder risicovolle operaties ter ondersteuning van humanitaire missies. Denk bijvoorbeeld aan de Nederlandse inzet in Pakistan.

Hiermee wil ik het tweede deel afsluiten. Hopelijk hebben wij u tot nu kunnen boeien.



Pathfinder 'Madju' peloton (deel 3)

“Pathfinders gaan voorwaarts”

In dit laatste deel van het drieluik over het *Pathfinder* 'Madju' peloton van 11 Luchtmobiele Brigade (Air Assault) '7 december' tracht ik een beeld te schetsen van de pittige opleidingen en trainingen die deze specialisten volgen. Ook het verkrijgen van een eigen identiteit en het kweken van een bepaalde *Esprit de Corps* komt aan bod.

Wederom benadruk ik eerst dat een deel van de opgesomde taken en inzetopties nog steeds ter goedkeuring bij de daarvoor verantwoordelijke instanties van Defensie in Den Haag liggen. Ondanks dat ze als PF-pel er nu al klaar voor zijn en ze een hoop kunnen en kennen – de uiteindelijke 'green on go' om dit ook daadwerkelijk uit te mogen voeren nog steeds moet loskomen.

Dienen bij het PF-pel betekent een grote investering van de persoon zelf. Dit geldt niet alleen voor de benodigde ervaring als militair, maar zeer zeker ook voor het grote aantal pittige opleidingen die hij dient te volgen, of bij voorkeur van te voren al heeft gevolgd, voordat ze effectief PF zijn. Normaal gesproken zou de totale opleidingsduur dan een jaar bedragen. Al met al een lang traject maar zeker de moeite waard. De lijst aan verplichte opleidingen, met de hierbij behorende certificeringen en terugkerende 'currency checks', liegt er dan ook bepaald niet om. Naast de reeds genoemde, denk bijvoorbeeld aan de opleiding tot: 'Rigger/Marshaller' (R/M). Tijdens deze cursus leert men heliladingen gereed te maken voor extern of intern transport door de lucht. Met ondermeer behulp van kabels, netten en tape prepareert men de vracht en haakt deze in aan de 'sling' van de heli. De R/M leidt daarnaast de inkomende kist naar de landingslocatie. Dan de cursus tot 'Landing Point Commander' (LPC), die de verantwoording draagt voor een enkele landingslocatie en toeziet op het werk van de R/M. Ook verkent en richt hij landingszones in die overdag gebruikt worden. Hij bevindt zich bij handmatige aan- en afhaakprocedures altijd onder de helikopter, samen met een 'Heli Handling Instructor' (HHI). Na de HHI cursus is men bevoegd om landingsites te verkennen en in te richten die overdag en bij nacht gebruikt kunnen worden. Deze opleiding is gericht op de organisatie én alle helikoptertechnisch gerelateerde handelingen op een landingsite.

Daarnaast volgen er nog een keur aan opleidingen aan ondermeer de *International Special Training Centre* (ISTC), dat onderdeel is van het *Special Operations Training Centre* (*Ausbildungszentrum für spezielle Operationen*) van de Duitse Krijgsmacht in Pfullendorf. Daar komt naast ondermeer de *Patrol Course* plus de *Urban Close Quarter Battle* (CQB) en *Survival*, de *Medic SF Course* ook het *Military Decision Making Proces* (MDMP) ruimschoots aan bod. Een PF inzet begint namelijk altijd met een gezamenlijke plannings (isolatie) fase. In het MDMP krijgen alle ploegleden een specifieke taak toebedeeld. Van hoog tot laag worden zo alle mogelijkheden benut om tot in de puntjes voorbereid op pad te gaan.

De IATA ‘*Dangerous Goods Management*’ opleiding staat net zoals een Medevac cursus ook op het lijstje. Aangezien FAC capaciteit ten behoeve van het aanvragen van *Close Air Support* (CAS) een ander schaars middel is binnen de LMB wordt iedere PF CCA opgeleid. In noodsituaties is CCA vuursteun vanuit de lucht, door middel van gevechtsheli’s. De aanvraag hiervoor gaat met een *CCA request*, waarin de man op de grond direct in contact staat met de gevechtsheli(s). Hierbij wordt een vaste procedure doorlopen om met eenvoudige aanwijzingen de ‘ogen’ van de vlieger/gunner van de heli op zijn doel te praten. Om zodoende toch snel en effectief vuur uit te brengen.

De meest kenmerkende opleiding van allemaal is de *Pathfinder*-technische cursus. Dit is een drieweekse opleiding die onder andere wordt gegeven op het ‘Trainingscentrum voor Parachutisten’ bij het Belgische PF-pel in Schaffen. Als uitwijk mogelijkheid hebben wij overigens ook nog de mogelijkheid om de Amerikaanse *Pathfinder Course* te volgen aan de *US Army Infantry School* in Fort Benning, Georgia. De Belgische Para-Commando brigade – hét elite-infanterieregiment van onze zuiderburen - heeft niettemin door zijn ervaring op dit gebied een enorme reputatie opgebouwd. Onlangs hebben weer tien leden van het PF-pel deze cursus gevolgd, waarvan er negen zijn geslaagd.

“Wij volgen onze PF cursus in Schaffen omdat we daar zaken kunnen leren die in Nederland ondermeer door regelgeving of materiële beperkingen eenvoudig niet mogelijk zijn,” zegt SMI René, één van de tien cursisten. “Bijvoorbeeld, para-droppings uit de C-130 *Hercules*, met soms wel zestig para’s tegelijk uit de *Port* en *Starboard* deuren komt daar zowel overdag als bij nacht aan bod. Op deze manier is zo’n vliegtuig binnen tien seconden leeg. Doet men dit met meerdere vliegtuigen tegelijk dan heeft men binnen een zeer korte tijd een hele compagnie of meer op de grond, inclusief zwaar materieel zoals voertuigen en wapensystemen. In Nederland is dit nu nog ondenkbaar. Waar wij helemaal thuis zijn in de Nederlandse wijze van luchtmobiel heli optreden, contactdrills, enzovoorts, zijn zij helemaal los op het uitzetten van gigantische dropzones en het kunnen laten landen van vliegtuigen op bijvoorbeeld een ‘*dirt-strip*’. Essentiële procedures, het kunnen maken van bepaalde berekeningen en de belangrijke basisprincipes van initiële ‘*Air Traffic Control*’ (ATC) voor de ‘*final guidance*’ van vliegtuigen worden hier geleerd en getoetst. Er heerst duidelijk een sfeer van vertrouwen in elkaar en elkaars capaciteiten. De professionaliteit die daar aan de dag wordt gelegd, kan iedere toets doorstaan. Na deze opleiding volgt bij de Britse *No 1 Parachute Training School* in Brize-Norton een driedaagse omscholingscursus. Het omscholen is van belang om een breder draagvlak te creëren. Dit omdat er altijd kleine verschillen in kretologie en werkwijze zijn en iedere Nederlandse PF op dezelfde internationale lijn moet zitten.

Eerder hebben ik, de CoGp en de overige twee ploegcommandanten de Amerikaanse *Pathfinder Course* gevolgd. De drieweekse cursus daar en de nu gevolgde cursus in België hebben in principe dezelfde doelen. Toch is de Amerikaanse PF opleiding mijn inziens meer toegespitst op het totale heli optreden. Vooral het hoofdzakelijk werken volgens de Amerikaanse manier van ‘*Riggen*’, met specifiek hun materiaal, is voor ons van grote toegevoegde waarde. Daarnaast hechten de Amerikanen nu eenmaal veel meer waarde aan hun eigen PF opleiding dan de buitenlandse. Dit betekent dat zodra wij als Nederlandse PF, door het dragen van hun PF toorts, met Amerikaanse eenheden samenwerken als één van hun worden beschouwd. Nu is verzekerd dat er per operationele ploeg iemand opgeleid is in het optreden met Amerikaans materieel. De cursus in België legt daarentegen veel meer nadruk op het totale *Airborne* concept met vliegtuigen. Grootschalige para inzet of een TALO, dat zij ‘*Stormlanding*’ noemen is voor hun dan ook dé inzetoptie. Daarnaast is in verhouding tot de

Amerikaanse cursus de Belgische goedkoper, sluit het beter aan bij ons eigen optreden, is makkelijker te bereiken en past volledig in het streven naar een nauwere samenwerking met de Belgische para-commando's."

Momenteel zijn zeventien man volledig PF opgeleid. Alleen zij zijn dan ook gerechtigd de nieuw ontworpen Nederlandse Pathfinderwing te dragen.

Trainen

De laatste jaren hebben in toenemende mate in het teken gestaan van het zogenoemde 'Out of Area' optreden. Op grond van de taakstelling van de LMB moet het PF-pel nagenoeg overal ter wereld kunnen optreden. In vervolg op de veranderde veiligheidssituatie, waarin de dreiging meer asymmetrisch is dan voorheen, hebben expeditionair ingerichte lichte infanterie eenheden een meer prominente rol gekregen in het militaire optreden. Niet alleen luchtmobiele eenheden hebben dan ook sinds de deelname aan de missies in voormalig Joegoslavië, Irak en nu Afghanistan het steeds drukker gekregen. Een uitzending naar het buitenland is niet langer een mogelijkheid, maar een realiteit voor het gros van de Krijgsmacht. Vooral met het in gang gezette optreden van de NAVO buiten haar directe invloedssfeer en de ambitie van de Nederlandse regering een bijdrage te leveren aan de internationale rechtsorde en veiligheid, is het zeker niet uit te sluiten dat Nederlandse eenheden in de nabije toekomst opnieuw worden ingezet. Het is dan ook essentieel dat hieraan serieus aandacht wordt besteed door het volgen van cursussen en het houden van oefeningen in binnen en buitenland om daarmee expertise op te doen en in te bedden in de eenheid. Men moet blind op elkaar kunnen vertrouwen en vertrouwen hebben in de vaardigheden van collega's. Dit wordt alleen bereikt door het hanteren van dezelfde *Techniques Tactics & Procedures* (TTP's) en goede communicatie.

"We zijn dan ook telkens druk doende om de training- en oefencyclus zodanig in te richten dat wij zo goed als mogelijk kunnen worden voorbereid op de hedendaagse inzetscenario's." vertelt Igor. "Trainen voor het 'echie' is bovendien zeer motiverend. Opleidingen voor koud- en warm weer zijn dan ook essentieel, want het kan weleens voorkomen dat je jezelf een tijdje moet zien te redden in the *middle of nowhere*. We laten dan ook geen mogelijkheid onbenut om met onze eigen oefendoelstellingen bij oefenende eenheden aan te klikken.

Een geluk voor ons is dat luchtmobiele infanteristen onder andere moeten uitblinken in optreden in infanteriesterk terrein, één van de pijlers van de LMB. Hiermee bedoel ik terrein dat slecht toegankelijk is, waardoor (zware) wiel- en rupsvoertuigen beperkingen hebben. Potentiële tegenstanders zullen namelijk dit soort terrein uitzoeken omdat dit de voordelen van moderne krijgsmachten (waaronder vuurkracht en mobiliteit) grotendeels teniet doet. Ik heb het dan over (middelhoge) bergen (zowel onder warme als koude weersomstandigheden), jungle en rivierdelta's. Binnen de LMB wordt mede hierdoor al jaren invulling gegeven aan trainingen ter voorbereiding op het 'Out of Area' optreden. Zo wordt er jaarlijks in de winterperiode een oefening gehouden in bijvoorbeeld Noorwegen, waarbij het optreden onder koude omstandigheden centraal staat. Ervaring met dit optreden heeft zijn vruchten afgeworpen tijdens missies in de Balkan en in Afghanistan, waarbij eenheden met extreme koude zijn geconfronteerd. In de zomerperiode wordt dan weer geoefend in een land als Spanje. Het optreden onder warmweer condities staat hierbij centraal. Naast koud- en warmweer wordt de jungle beschouwd als het derde afwijkende klimaat waarmee wij te maken kunnen krijgen. Van de drie is de jungle misschien wel de meest vijandige omgeving en klimaat waarin wij moeten kunnen overleven. Bijna iedere vorm van stekende, bijtende en

kruijpende giftige reptielen en insecten komt er voor. En dat alles bij een intense hitte en een vochtigheidsgraad van vaak boven de 90%. Volgens een studie van het Pentagon heeft meer dan 70% van alle conflicten in de laatste 30 jaar plaatsgevonden in tropische gebieden. Dit onderstreept dan ook het belang om te trainen onder dat soort omstandigheden. In de jungle ontbreekt vaak een bestaand wegennet, waardoor verplaatsingen hoofdzakelijk plaatsvinden te voet, per helikopter, vliegtuig of via bestaande waterwegen.

Bij uitstek het werkterrein voor lichte infanterie-eenheden zoals 11 LMB, het KCT en Marns. Dus ook voor het PF-pel. Hoewel op dit moment de focus nog op de missie in Uruzgan ligt, trainen wij voor elke vorm van expeditionair optreden, ook in mogelijk toekomstige inzetgebieden zoals Afrika. Het zogenoemde ‘*Donkere Continent*’ staat sinds mensenheugenis bekend om haar instabiliteit. Er zijn relatief weinig democratische staten. Interstatelijke conflicten zoals burgeroorlogen, hongersnoden en natuurrampen wisselen telkens stuijvertje om het grootste marktaandeel in de wereldmedia. Regionale Afrikaanse organisaties, zoals de Afrikaanse Unie, zijn vaak niet in staat om de klus (vredesoperaties) alleen te klaren, terwijl een stabiel Afrika van levensbelang voor ondermeer Europa is. Ik bedacht mij dan ook geen moment toen wij vorig jaar door de Belgische collega’s werden uitgenodigd om in Afrika gezamenlijk te oefenen. Als 1 van de in totaal 3 PF teams hebben wij daar onder klimatologische zware omstandigheden in een gevarieerde omgeving uiteenlopende vaardigheden kunnen oefenen in het uitdagende landschap van het West-Afrikaanse kustland Benin. Dit met meerdere malen Droppings met personeel, materieel en TALO/ERO landingen op uiteenlopende soorten landingsbanen. In de streek Dassa wisselen savanne en jungle elkaar af en bood ons de ideale gelegenheid tot het opdoen van ‘Afrika-ervaring’. Dit komt goed van pas, wanneer tijdens de grote brigadeoefening ‘*Joint African Lion*’ in 2012 in Senegal 11 AMB moet bewijzen nog altijd aan de OGS ‘volledig inzetbaar’ te voldoen. Met andere woorden, is de LMB nog in staat om alle operaties uit te voeren waarvoor de brigade wordt opgeleid.”

Eigen identiteit

Specifieke onderscheidingstekens en tradities geven kleur en identiteit aan een eenheid. Vanzelfsprekend is dit ook het geval bij het nieuwe PF-pel. Daarom is het niet meer dan normaal dat leden van dit peloton zich als all-round specialist binnen het 3d domein zichtbaar willen onderscheiden van bijvoorbeeld de ‘*helikopter handling community*’. Dit is ondermeer de reden dat een gebrevetteerde Nederlandse PF sinds kort de zogenoemde ‘gevleugelde toorts’ als functie/ bekwaamheidsonderscheidingsteken draagt. Die overigens op dezelfde plek gedragen wordt als de parawing. Om in aanmerking te komen voor deze nieuwe PF wing moet men voldoen aan een aantal eisen, zie het artikel hierover op: <http://www.dutchdefencepress.com/?p=1723>.

Met betrekking tot de geschiedenis van de symbolen van deze PF wing kunnen we terug gaan naar de voormalige KNIL PF onderscheiding. Deze bestond ook uit een ‘brandende toorts’ en een (para) wing. Dat het ontwerp van de nieuwe Nederlandse PF onderscheiding desondanks ook veel overeenkomsten vertoont met het Amerikaanse PF model, komt omdat dit ontwerp internationaal een grote historische- en gevoelswaarde vertegenwoordigt. Nagenoeg alle internationale PF eenheden worden gesymboliseerd door een gelijksoortige onderscheiding.

Bij een nieuwe eenheid hoort ook een nieuw logo/embleem. Ook dit ontwerp vertegenwoordigt zowel een huidige als een historische gevoelswaarde. Zo is de ‘maroon rode’ kleur een link naar de LMB en Para’s. De twee zwarte balken vertegenwoordigen het

werken bij duisternis/nacht. De blauwe kleur verwijst naar het werken in de derde dimensie. De traditionele Indonesische *Kris* beeld een Eerste Divisie '7 december' achtergrond uit. Die tegelijkertijd ook geheimzinnigheid en kracht uitstraalt. Terwijl het woord 'Madju', in het Maleis, voorwaarts betekent. Het is niet onwaarschijnlijk dat men binnen het PF-pel er voor een groot deel de persoonlijke identiteit en er een bepaalde Esprit de *Corps* aan gaat ontleen. Het laatste staat voor saamhorigheid, teamgeest, het rotsvaste vertrouwen in eigen kunnen en kameraadschap. Hierdoor gaan ze letterlijk voor elkaar door het vuur. Een absolute *force multiplier*.

Noblesse Oblige

De aftrap in 2006 van het PF-pel ging weliswaar gepaard met de nodige horten en stoten. Bijvoorbeeld op de toegewezen voertuigen, communicatie- en optische middelen van het peloton werd sinds de oprichting van het PF-pel al snel roofofbouw gepleegd door ze tot op heden in te zetten in Afghanistan. Ook worden ploegleden telkens individueel naar dat land uitgezonden. Desondanks heeft het PF-pel zich de afgelopen jaren voortdurend weten te ontwikkelen en het aanwezige potentieel telkens nog beter weten te benutten. Dit toont aan dat PF per definitie flexibel zijn.

“Als we zeggen dat het PF-pel bij uitstek expeditionair en op haar taken is voorbereid dan moeten wij dat hoe dan ook waarmaken,” zegt Igor. “Daartoe zie ik zeker mogelijkheden. Ik ben me er daarnaast terdege van bewust dat ik met mijn visie de lat heel hoog heb gelegd. Daarentegen zonder ambitie is er geen drive om vooruit te komen en ons te vestigen binnen onze krijgsmacht. Het is nu wij als eenheid compleet zijn aan ons de kunst om deze ambitie waar te maken en niet teleur te stellen. Dit schept verplichtingen (*Noblesse Oblige*) van hoog tot laag.

Om al onze vaardigheden te leren en te onderhouden zullen wij ook nu weer veelvuldig van huis zijn. Omdat we opleidingen volgen, zowel nationaal of internationaal. Of omdat we bezig zijn met onze specifieke training. Maar een gedegen voorbereiding op onze taken vraagt nu eenmaal veel tijd en inspanning. In 2010 zullen we bij oefeningen wederom naar alle windstreken uitvliegen. Daarbij hebben wij *unit cohesion, junior leadership, mental hardship, en mobility* als prioriteiten gesteld in de oefendoelstellingen. Het blijven uitvoeren van (internationale) oefeningen met buitenlandse eenheden blijft daarbij van groot belang. De bij deze oefeningen opgedane contacten kunnen eventueel in de toekomst belangrijk zijn bij ernstinzetten. Ik voorzie namelijk dat de vraag naar ons als PF-pel alleen maar zal toenemen. Genoeg brood op de plank dus en het is onze taak om daar zo professioneel mogelijk invulling aan te geven. Met de nieuwe organisatie zijn we daar nog beter toe in staat. De nieuwe structuur vergroot niet alleen de slagvaardigheid, maar zorgt er ook voor dat de wij ons nationaal en internationaal op het hoogste niveau kunnen handhaven.”